

Súd: Okresný súd Košice I
Spisová značka: 19C/44/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7117226177
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zuzana Keresztényi
ECLI: ECLI:SK:OSKE1:2021:7117226177.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice I sudkyňou Mgr. Zuzanou Čisovskou v spore žalobcu: Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s., so sídlom v Bratislave, Dostojevského rad 4, IČO: 00 151 700, proti žalovanému: C.. P. Z., O.. XX.X.XXXX, V. X. M.Š., F. XX, zastúpenému: JUDr. Ivan Jurčišin, advokát, so sídlom v Košiciach, Mlynská 26, o zaplatenie 16.567,08 EUR s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 16.567,08 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 8.12.2017 do zaplatenia, v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Priznáva žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

III. Návrh žalovaného na prerušenie konania zo dňa 24.6.2021 zamietam.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 20.12.2017 domáhal zaplatenia sumy 16.567,08 EUR spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne od 8.12.2017 do zaplatenia, titulom vydania bezdôvodného obohatenia.

2. Žalobu odôvodnil skutočnosťami, že žalovaný sa v konaní vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 18C/62/2006 domáhal proti Š. T. za účasti žalobcu ako intervenienta na strane žalovaného náhrady škody na zdraví, pričom súd rozsudkom z č.k. 18C/62/06-413 zo dňa 20.3.2013 priznal žalovanému náhradu škody na zdraví pozostávajúcu z bolestného vo výške 9,96 EUR a sťaženia spoločenského uplatnenia vo výške 11.800,44 EUR, celkovo vo výške 11.810,40 EUR a v prevyšujúcej časti nárok žalobcu zamietol. Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 19.11.2014, č. k. 1Co/283/2013-506 potvrdil rozsudok prvoinštančného súdu vo vyhovujúcej časti (11.810,40 EUR) a zmenil v jeho zamietavej časti tak, že priznal náhradu škody za sťaženie spoločenského uplatnenia vo výške 11.153,04 EUR a uznesením č. k. 1Co/283/2013-517 zo dňa 4.3.2015 trovy konania v sume 5.414,04 EUR. Proti predmetnému rozhodnutiu nebolo možné podať riadny opravný prostriedok a tento sa stal právoplatným, na základe čoho žalobca ako poisťovateľ povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla EČ: M. XXXCO, ktorým škoda na zdraví bola spôsobená, podľa § 4 zákona č. 381/2001 Z.z. dňa 27.1.2015 pristúpil ku výplate sumy 22.963,44 eur, predstavujúcej súčet právoplatne priznanej náhrady škody v sume 11.810,40 eur a v sume 11.153,04 eur, o ktorú krajský súd zvýšil odškodnenie za sťaženie spoločenského uplatnenia a dňa 20.4.2015 k úhrade trov konania v sume 5.414,04 eur, a to platbou na účet právneho zástupcu žalovaného. Po podaní mimoriadneho opravného prostriedku - dovolania zo strany intervenienta Allianz - Slovenskej poisťovne, a.s., Najvyšší súd SR uznesením zo dňa 23.2.2016, sp. zn. 7Cdo/331/2015, zrušil rozsudok krajského súdu vo výroku, ktorým uložil povinnosť uhradiť z titulu sťaženia spoločenského uplatnenia 11.153,04 eur a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Následne krajský súd uznesením zo dňa 31.5.2017 sp. zn. 1Co/180/2016 zrušil rozsudok v zamietavom výroku voči žalovanému Š. T. v

sume 11.153,04 eur a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie. Vzhľadom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/331/2015, ktorým bolo rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach 1Co/180/2016 v jeho výroku o povinnosti žalovaného v 2. rade zaplatiť žalobcovi z titulu náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia sumu 11.153,04 eur zrušené, zrušujú sa aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad, a preto odpadol právny dôvod, na základe ktorého žalovanému vyplatili náhradu škody vo výške 11.153,04 eur, ako aj náhradu trov konania vo výške 5.414,04 eur. V zmysle § 451 ods. 2 OZ tak žalovaný získal majetkový prospech z plnenia získaného z právneho dôvodu, ktorý odpadol, a to na úkor žalobcu, ktoré je súčasne žalovaný podľa § 456 OZ povinný vydať. Žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia vyzval žalobca výzvou zo dňa 11.10.2017, následne dňa 23.10.2017 a 23.11.2017 s poskytnutou lehotou 10 dní, pričom žalovaný doteraz dlžnú sumu nevrátil. Preto si žalobca popri istine 16.567,08 eur (11.153,04 eur + 5.414,04 eur) uplatňuje tiež úroky z omeškania od 8.12.2017.

3. Žalovaný žiadal žalobu zamietnuť ako predčasne podanú s poukazom na to, že pokiaľ na základe uznesenia Krajského súdu v Košiciach zo dňa 31.5.2017 sp. zn. 1Co/180/2016 bol zrušený prvostupňový rozsudok a vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie, pričom krajský súd vymedzil v rozhodnutí úlohu súdu prvej inštancie pre správne posúdenie skutočného stavu veci s upresnením rozsahu sťaženia spoločenského uplatnenia žalobcu, až po právoplatnom ukončení tohto súdneho sporu by bolo možné požadovať vrátenie náhrady sťaženia spoločenského uplatnenia a trov právneho zastúpenia, pokiaľ by žalobca v konaní bol absolútne neúspešný s tým, že pokiaľ takáto situácia nenastala, návrh na vydanie platobného rozkazu sa javí ako predčasný. Záverom poukázal na to, že sa prieči dobrým mravom v občianskych vzťahoch, ak sa od poškodeného, ktorý preukázal a odôvodnil vážne poškodenie svojho zdravia, požaduje vrátenie spotrebovaného bolestného - sťaženia spoločenského uplatnenia, ak tieto finančné prostriedky použil pre nákup vozidla, ktoré používa na prepravu do zamestnania a späť, nakoľko chôdza mu po dopravnej nehode spôsobuje bolesť, prípadné opuchy nohy a prakticky mu znemožňuje chôdzu na stredné a dlhšie vzdialenosti. V súvislosti s otázkou dobrých mravov poukázal na skutočnosť, že k poškodeniu zdravia žalovaného došlo v r.2002 a teda, žalovaný 13 rokov čakal na odškodnenie. Vrátenie vyplateného peňažného plnenia je preto v rozpore so zásadou právnej istoty. Ak by súd zaviazal žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia, žalovaný by sa mohol dostať do finančných ťažkostí, možná je aj hrozba exekučného konania. Žalovaný nerozporoval nárok žalobcu ani čo do dôvodu, ani čo do výšky, len poukazoval na rozpor s dobrými mravmi, s tým, že sa bez svojho pričinenia pri dopravnej nehode dostal do situácie, kedy utrpel následky na zdraví a táto situácia trvá už 20 rokov.

4. Žalobca v písomnom stanovisku k podanému odporu skutkovo upriamil pozornosť na nesporné fakty, pokiaľ ide o jednotlivé vydané rozhodnutia súdov v súvislosti s podanou žalobou na Okresnom súde Košice II, z ktorých je zrejmé, že nespochybniteľným nárokom C.. Z. je len to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté, t.j. len v časti priznanej náhrady čo do výšky 11.800,44 eur s tým, že iba táto náhrada škody na zdraví mu po práve prináleží a všetko to, čo mu bolo uhradené na základe neprávoplatného rozhodnutia mu neprináleží, a preto plnenie z právneho dôvodu, ktorý odpadol, je povinný vrátiť. Vyjadril názor, že nie je zrejmé, ako žalovaný dospel k presvedčeniu o tom, že až po právoplatnom ukončení súdneho sporu by bolo možné požadovať vrátenie náhrady sťaženia spoločenského uplatnenia a trov právneho zastúpenia, ak by bol žalobca v konaní absolútne neúspešný, nakoľko takéto tvrdenie je v rozpore s platnou právnou úpravou ust. § 451 Občianskeho zákonníka. Za absolútne irelevantnú považoval námietku žalovaného o tom, že sa prieči dobrým mravom, pokiaľ sa od neho ako poškodeného domáha žalobca vrátenia sťaženia spoločenského uplatnenia, keďže tieto finančné prostriedky použil na nákup motorového vozidla pre preklenutie zdravotných ťažkostí. Žalobca uviedol, že sa domáha vydania iba tej časti finančných prostriedkov, ktoré žalovaný zadržiava bez právneho dôvodu, čo sa zaiste dobrým mravom neprieči, ba práve postup a tvrdenia žalovaného sa žalobcovi javia ako priečiace sa dobrým mravom. Preto trval na podanej žalobe v celom rozsahu.

5. Vo veci samej súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom č.k.19 C 44/2017-80 zo dňa 19.10.2018 tak, že žalobe vyhovel a zároveň zamietol návrh žalovaného zo dňa 17.9.2018 na prerušenie konania.

6. Krajský súd v Košiciach uznesením č.k.3 Co 4/2019-129 zo dňa 29.10.2020 rozsudok (okrem výroku o zamietnutí návrhu na prerušenie konania) zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Odvolací súd rozsudok zrušil s poukazom na to, že súd prvej inštancie

sa v napadnutom rozsudku dostatočne nevysporiadal s procesnou obranou žalovaného, t.j. že nárok je uplatnený v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 Občianskeho zákonníka).

7. Po vrátení veci odvolacím súdom na ďalšie konanie žalovaný opätovne navrhol prerušenie konania do právoplatného skončenia konania na Okresnom súde Košice II pod sp.zn.18C/62/2006, s odôvodnením, že v tomto konaní sa rieši otázka, ktorá môže mať vplyv na rozhodnutie vo veci. Poukázal na to, že v zmysle CSP postačuje aj len eventúálna možnosť, že iné konanie môže mať vplyv na posúdenie nároku, pričom v danom prípade existuje eventúálna možnosť, že žalovanému bude v novom konaní opätovne priznaný jeho nárok a teda je zrejmé, že predmet tohto konania priamo súvisí s otázkou, ktorá je riešená v konaní vedenom na Okresnom súde Košice II. Poukázal tiež na princípy spravodlivosti a hospodárnosti, s tým, že doposiaľ nie je známe, ako súd v ďalšom konaní o zvýšení náhrady za SSU rozhodne, či žalovanému nárok prizná a ak áno, v akej výške.

8. Žalobca s prerušením konania nesúhlasil. Apeloval na to, že pokiaľ sa žalovaný dovoláva princípu spravodlivosti, tento potom musí platiť pre obe sporové strany. Sám žalovaný nespochybňuje, že o zvýšení náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia doposiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté a preto sa nemôže dovolávať princípu spravodlivosti a súd nemôže uprieť žalobcovi jeho nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia.

9. Predmetom sporu je nárok žalobcu uplatnený voči žalovanému titulom bezdôvodného obohatenia, ktoré malo žalovanému vzniknúť v súvislosti s vyplatením sumy 11.153,04 EUR titulom náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia na základe právoplatného rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 19.11.2014, č.k. 1Co/283/2013-506, ktorým bol zmenený rozsudok Okresného súdu Košice II sp. zn. 18C/62/2006, ktorý bol neskôr zrušený v dovolacom konaní, ako aj v súvislosti s vyplatením sumy 5.414,04 EUR titulom náhrady trov konania na základe právoplatného uznesenia Krajského súdu v Košiciach zo dňa 4.3.2015, č.k. 1Co/283/2013-517.

10. Vo veci neboli sporné žiadne skutkové okolnosti. Nebolo sporné, že (body 11 až 18 odôvodnenia):

11. Okresný súd Košice II rozsudkom č.k.18C/62/2006-413 zo dňa 20.3.2013 rozhodol tak, že zaviazal žalovaného v 2. rade, na strane ktorého vystupoval ako vedľajší účastník Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. (v tomto konaní žalobca) zaplatiť C.. P. Z. (v tomto konaní žalovaný) sumu 11.810,40 EUR (I. výrok), žalobu proti žalovaným v 1. a 3. rade a v prevyšujúcej časti nároku proti žalovanému v 2. rade zamietol (II. výrok) a tiež zaviazal žalovaného v 2. rade nahradiť C.. Z. trovy konania vo výške 1.568,01 EUR.

12. Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 19.11.2014, č.k. 1Co/283/2013-506 potvrdil rozsudok vo vyhovujúcom výroku, zmenil rozsudok v zamietavom výroku voči žalovanému v 2. rade tak, že žalovaného v 2. rade zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 11.153,04 EUR titulom náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, v prevyšujúcej časti nárok voči žalovanému v 2. rade zamietol a pripustil späťvzatie žaloby voči žalovaným v 1. a 3. rade, zrušil rozsudok v zamietavom výroku voči žalovaným v 1. a 3. rade a v tejto časti konanie zastavil. Citovaný rozsudok sa stal právoplatným a vykonateľným.

13. Vedľajší účastník na strane žalovaného v 2.rade Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. (v tomto konaní žalobca) dňa 27.1.2015 na základe právoplatného rozsudku zaplatil C.. P. Z. (v tomto konaní žalovaný) sumu 11.153,04 EUR.

14. Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 4.3.2015, č. k. 1Co/283/2013-517 rozhodol tak, že žalovaného v 2. rade zaviazal nahradiť C.. P. Z. (v tomto konaní žalovaný) trovy konania v sume 5.414,04 EUR.

15. Vedľajší účastník na strane žalovaného v 2.rade Allianz - Slovenská poisťovňa, a.s. (v tomto konaní žalobca) dňa 20.4.2015 na základe právoplatného uznesenia zaplatil C.. P. Z. (v tomto konaní žalovaný) sumu 5.414,04 EUR.

16. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 23.2.2016, sp.zn. 7Cdo/331/2015 zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 1Co/283/2013-506 zo dňa 19.11.2014 vo výroku, ktorým žalovanému v 2. rade uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi z titulu náhrady za sťaženie spoločenského

uplatnenia sumu 11.153,04 EUR a vec v rozsahu zrušenia vrátil Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

17. Krajský súd v Košiciach uznesením zo dňa 31.5.2017 sp.zn. 1Co/180/2016 zrušil rozsudok Okresného súdu Košice II č.k.18C/62/2006-413 zo dňa 20.3.2013 v zamietavom výroku voči žalovanému Š. T. v sume 11.153,04 EUR a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

18. Vo veci tiež nebolo sporné a z pripojeného spisu Okresného súdu Košice II sp.zn. 18 C 62/2006 mal súd za preukázané, že vo veci samej sa od rozhodnutia dovolacieho súdu, resp. nadväzujúceho zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu nekonalo, nebolo nariadené pojednávanie, ani vykonané dokazovanie.

19. Podľa ust. § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

20. Podľa ust. § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

21. Podľa ust. § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

22. Právny vzťah bezdôvodného obohatenia je samostatným záväzkovým právnym vzťahom, ktorý vznikne v dôsledku porušenia iného právneho vzťahu, alebo na základe určitej právnej skutočnosti. Podstatou bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, vydať toto obohatenie tomu, na úkor koho bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný. Bezdôvodné obohatenie vzniká na základe objektívnej skutočnosti a to získaním bezdôvodného obohatenia na úkor niekoho iného, pričom na vznik záväzkového právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia sa nevyžaduje existencia zavinenia, ani existencia protiprávneho úkonu. V ustanovení § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka je zakotvená všeobecná skutková podstata bezdôvodného obohatenia a konkrétne skutkové podstaty bezdôvodného obohatenia zákon uvádza v ustanoveniach § 451 ods. 2 a § 454 Občianskeho zákonníka.

23. Bezdôvodným obohatením sa môže stať tiež plnenie prijaté na základe vykonateľného rozsudku súdu, ktoré bolo následne zrušené. Ak sa vrátenia plnenia domáha ten, kto plnil jemu uloženú povinnosť súdom (prípadne aj iným orgánom), závisí dôvodnosť jeho požiadavky od toho, či podľa hmotného práva - teda aj bez rozhodnutia, ktoré bolo následne zrušené - plnil povinnosť, ktorú skutočne mal alebo nie. Zrušením rozhodnutia, podľa ktorého bolo plnené, dochádza k bezdôvodnému obohateniu len v prípade, že právny dôvod tohto plnenia nespočíva v hmotnom práve a teda, že podľa hmotného práva tu povinnosť neexistovala. Zrušením rozhodnutia tak odpadá právny dôvod a poskytnuté plnenie sa stáva bezdôvodným obohatením (str. 1220, Občiansky zákonník - Veľký komentár, II. časť, Imrich Fekete, Eurokodex 2011). V tomto prípade odborná literatúra, ku ktorej sa súčasne prikláňa súdna prax, vychádza napríklad zo súdneho rozhodnutia Ro NS ČR z 11.10.2007, sp. zn. 28Cdo/3113/2007, v ktorom bola riešená skutková podstata bezdôvodného obohatenia spočívajúca v prijatom plnení na základe povinnosti uloženej súdom právoplatným rozsudkom, ktoré neskôr bolo zrušené v dôsledku podaného mimoriadneho opravného prostriedku. Ako to vyplýva z citovaného rozhodnutia, skutková podstata bezdôvodného obohatenia získaného plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, dopadá na tie prípady, kedy v okamžiku poskytnutia plnenia existoval právny dôvod plnenia, ktorý však následne, v dôsledku ďalšej právnej skutočnosti, stratil svoje právne účinky (odpadol). Tak je tomu napríklad v prípadoch platného odstúpenia od zmluvy, zániku záväzku pri tzv. fixných zmluvách, dohody strán, či v prípade splnenia rozvázovacej podmienky. Okamžikom odpadnutia právneho dôvodu sa poskytnuté plnenie stáva bezdôvodným obohatením. Ak si vrátenie plnenia z uvedeného titulu nárokuje ten, kto plnil povinnosť uloženú mu súdom (príp. iným orgánom), závisí dôvodnosť jeho požiadavky na tom, či podľa hmotného práva, teda i bez rozhodnutia, ktoré bolo následne zrušené, plnil povinnosť, ktorú skutočne mal, alebo nie. Túto otázku súd rieši ako otázku predbežnú. Zrušením rozhodnutia, podľa ktorého bolo plnené, dochádza k bezdôvodnému obohateniu iba v prípade, že právny dôvod tohto plnenia nespočíval v hmotnom práve, teda že podľa hmotného práva tu takáto povinnosť neexistovala. (porov. Švestka, J., Jehlička, O., Škárová, M., Spáčil, J. a kol. Občiansky zákonník. Komentár. 10 vydání. Praha: C. H.

Beck, 2006, s. 809). V preskúmvanej veci odvolací súd dospel k záveru, že právny dôvod plnenia žalovanej vychádzal z hmotného práva, pretože jej povinnosť bola založená dojednaním obsiahnutým v nájmovej zmluve. Dovolacím súdom zrušené právoplatné rozhodnutie ukladajúce žalovanej túto povinnosť nemalo povahu inej skutočnosti uvedenej v zákone (§ 489 Obč. zák.), na ktorom základe by záväzok žalovanej vznikol; z toho vyplýva, že zrušením rozhodnutia nezanikol (neodpadol) právny dôvod, z ktorého žalovaná plnila.

24. Z vyššie uvedeného výkladu vyplýva, že ak právny dôvod plnenia spočíval v hmotnom práve, potom trvá i v prípade zrušenia právoplatného a vykonateľného rozsudku súdu, ktorý ho deklaroval a poskytnuté plnenie bolo od začiatku a je naďalej podopreté právnym dôvodom; nemôže sa preto posudzovať ako bezdôvodné obohatenie vzniknuté plnením z právneho dôvodu, ktorý dodatočne odpadol. Ak však nebol právny dôvod pre plnenie daný, právny dôvod plnenia má oporu len vo vykonateľnom súdnom rozsudku a jeho zrušením do tej doby existujúci právny dôvod odpadá a predtým poskytnuté plnenie sa stáva bezdôvodným obohatením (porov. tiež Ro NS ČR z 19.5.2009, sp. zn. 30Cdo/3810/2007).

25. S poukazom na vyššie uvedené sa súd v prvom rade zaoberal otázkou, či právny dôvod plnenia zo strany žalobcu v prospech žalovaného spočíval v hmotnom práve alebo či mal právny dôvod plnenia oporu len vo vykonateľnom súdnom rozhodnutí.

26. V konaní nebolo sporné, že plnenie zo strany žalobcu bolo poskytnuté na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 1Co/283/2013-506 zo dňa 19.11.2014 a vychádzalo výlučne z nároku žalovaného uplatneného titulom mimoriadneho zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Ako to vyplýva z odôvodnenia jednotlivých rozhodnutí súdov v danej veci, na právne posúdenie uplatneného nároku sa vzťahuje ust. § 7 ods.3 vyhlášky č.32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia, podľa ktorého mimoriadne zvýšenie ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia prichádza do úvahy len celkom výnimočne a to vtedy, keď kultúrne, športové či iné zapojenie poškodeného pred úrazom bolo na vysokej úrovni a mimoriadne. O mimoriadnom zvýšení náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia pritom môže rozhodnúť výlučne súd svojim súdnym rozhodnutím. Zhrnúc vyššie uvedené teda možno konštatovať, že právny dôvod plnenia zo strany žalobcu v prospech žalovaného mal oporu len vo vykonateľnom súdnom rozhodnutí. Tento záver nepochybné vyplýva aj z nižšie uvedených výňatkov z odôvodnenia jednotlivých rozhodnutí súdov v danej veci (viď body 27 až 29 odôvodnenia tohto rozsudku).

27. Súd prvej inštancie v rozsudku č.k.18C/62/2006-413 zo dňa 20.3.2013 za primerané povahy následkov a ich predpokladanému vývoju považoval odškodnenie v rozsahu 16 násobku základného bodového ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia žalovaného (11.810,40 EUR).

28. Odvolací súd v rozsudku zo dňa 19.11.2014 č.k. 1Co/283/2013-506 pri určení výšky mimoriadneho zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia na rozdiel od súdu prvej inštancie za primeranú náhradu považoval sumu 23.899,50 EUR predstavujúcu 30 násobok základného bodového ohodnotenia, na základe čoho potvrdil vyhovujúci výrok rozsudku súdu prvej inštancie čo do sumy 11.810,40 EUR a po zohľadnení plnenia zo strany vedľajšieho účastníka v sume 946,03 EUR zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v jeho zamietavom výroku tak, že žalovaného v 2. rade zaviazal zaplatiť sumu 11.153,04 EUR (t.j.23.899,50 mínus 11.800,43 mínus 946,03 EUR) a v prevyšujúcej časti žalobu voči žalovanému v 2. rade ako nedôvodnú zamietol.

29. Najvyšší súd Slovenskej republiky v dovolacom konaní v odôvodnení zrušujúceho uznesenia č.k. 7Cdo/331/2015 zo dňa 23.2.2016 prezentoval názor, že tak výrazné zvýšenie odškodnenia, ako učinil odvolací súd, zo spisu nevyplýva zo žiadnej okolnosti skutkovej povahy, týkajúcej sa napr. stupňa poškodenia zdravia žalobcu (v tomto konaní žalovaného) alebo miery sťaženia jeho realizácie v osobnom, rodinnom a spoločenskom živote, ale z jeho subjektívneho pocitu, ktoré neboli potvrdené znaleckým posudkom, pričom súd nemôže odvodiť svoj právny záver len z jeho subjektívnych pocitov. Poukázal na ust. § 7 ods.3 vyhlášky č.32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia, podľa ktorého mimoriadne zvýšenie ohodnotenia sťaženia spoločenského uplatnenia prichádza do úvahy len celkom výnimočne a to vtedy, keď kultúrne, športové či iné zapojenie poškodeného pred úrazom bolo na vysokej úrovni a mimoriadne. Dovolací súd poznamenal, že súd prvej inštancie pri priznaní mimoriadneho zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia prihliadal na skutočnosť, že žalobca (v tomto konaní žalovaný) je obmedzený vo svojich športových aktivitách, avšak odvolací súd dostatočne neodôvodnil, prečo by sa náhrada mala zvýšiť na 30 násobok bodového

ohodnotenia práve kvôli údajnej strate vyhraneneho spôsobu realizácie predchádzajúceho aktívneho života v horách a ako táto strata ovplyvnila jeho celoživotnú orientáciu, ak zároveň uviedol, že žalobca nebol aktívnou športovou osobnosťou, ktorá by v dôsledku škody na zdraví stratila možnosť pokračovať vo svojom profesijnom zameraní, ale turistike sa venoval len rekreačne.

30. Zhrnúc vyššie uvedené, pokiaľ žalobca plnil žalovanému na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku odvolacieho súdu, ktoré bolo neskôr v dovolacom konaní zrušené, ide o prípad, kedy na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie, pretože žalovaný prijal plnenie z pôvodne existujúceho právneho dôvodu, ktorý neskôr odpadol.

31. Obdobne súd posúdil tiež nárok žalobcu v časti o zaplatenie sumy 5.414,04 EUR, ktorú žalobca zaplatil žalovanému titulom náhrady trov konania na základe právoplatného a vykonateľného uznesenia Krajského súdu v Košiciach zo dňa 4.3.2015, č. k. 1Co/283/2013-517. Podľa názoru súdu v prípade tejto časti uplatneného nároku ide o naplnenie skutkovej podstaty bezdôvodného obohatenia, podľa ktorej na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie v dôsledku realizovaného plnenia zo strany žalobcu na základe spočiatku existujúceho právneho dôvodu, ktorý neskôr zanikol (odpadol) v dôsledku inej právnej skutočnosti, pričom touto inou právnou skutočnosťou je uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 23.2.2016, sp. zn. 7Cdo/331/2015, výkonom ktorého síce uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 4.3.2015 nebolo zrušené, avšak ktorým sa de facto stalo predmetné uznesenie právne neúčinným. Súd v tomto smere poukazuje na ust. § 453 ods. 3 CSP (predtým ust. § 234 ods. 2 OSP), podľa ktorého v prípade, že dovolací súd zruší rozhodnutie a vec vráti odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie, zo zákona platí, že odvolací súd vo svojom novom rozhodnutí je povinný rozhodnúť aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania. V danom prípade teda žalobca plnil na základe právneho dôvodu vyplývajúceho z právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia zo dňa 4.3.2015 ako rozhodnutia, nadväzujúceho na právoplatné rozhodnutie vo veci samej, t.j. nadväzujúceho na rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 19.11.2014, ktorý právny dôvod plnenia neskôr odpadol v dôsledku toho, že dovolací súd zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 19.11.2014 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Aj v tomto prípade teda platí, že nárok uplatnený vo výške 5.414,04 EUR by nevznikol bez súdneho rozhodnutia a teda, nejde o prípad, kedy sa plnenie realizovalo na základe hmotného práva.

32. V súlade s právnym názorom odvolacieho súdu sa súd zaoberal aj obranou žalovaného, ktorý svoju argumentáciu založil na tvrdení, že nárok žalobcu je uplatnený v rozpore s dobrými mravmi.

33. Podľa ust. § 3 ods.1 Občianskeho zákonníka, výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

34. Výkonom subjektívnych práv sa v praxi i teórii občianskeho práva rozumie uplatňovanie práva takým správaním, ktoré je právom dovolené. Každý, kto má určité subjektívne občianske právo, je zásadne oprávnený ho vykonávať a jeho výkonom dosahovať uspokojenie svojich individuálnych záujmov, potrieb a preferencií vo svojom súkromnom živote. V prípade, ak dôjde k porušeniu subjektívneho práva, oprávnený subjekt sa môže dovoliť jeho ochrany svojho u povolaného štátneho orgánu, predovšetkým na súde; súd ako reprezentant právneho štátu je povinný takýto výkon práva rešpektovať a zaistiť mu ochranu. Ide o ústavou zakotvené právo na súdnu ochranu. Samozrejme, právo musí v dobe jeho výkonu existovať a výkon práva musí byť uplatnený v zákonomnom rámci a primeraný s ohľadom na cieľ, ktorý má byť dosiahnutý (žalovateľnosť a vymáhateľnosť subjektívneho materiálneho práva).

35. V danom prípade sa žalobca domáha priznania nároku, ktorý mu vznikol z právneho vzťahu bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že bolo porušené jeho právo na uspokojenie existujúcej a splatnej pohľadávky zo strany žalovaného. Učinil tak zákonom predpokladaným spôsobom, t.j. žalobou, ktorá predstavuje základný dispozičný procesný úkon, ktorým sa začína civilné sporové konanie (§ 131 CSP).

36. Rozpor s dobrými mravmi znamená, že výkon práva síce formálne neodporuje zákonu, ocitá sa však v rozpore s uznávanou mienkou rozhodujúcej časti spoločnosti, ktorá vo vzájomných vzťahoch medzi ľuďmi určuje, aký má výkon práv byť tak, aby bol v súlade so základnými a všeobecne rešpektovanými zásadami mravného poriadku demokratickej spoločnosti - so zásadou slušnosti, poctivosti, čestnosti, vzájomnej úcty, tolerancie atď. Či sa výkon práva prieči dobrým mravom musí byť zistené s prihliadnutím k individuálnym okolnostiam konkrétneho prípadu, vrátane doby, miesta, správania i postavenia

dotknutých subjektov. V prípade pozitívneho záveru by súd mohol s poukazom na ust. § 3 Občianskeho zákonníka odoprieť výkon takéhoto práva ochranu.

37. Je však potrebné zdôrazniť, že aplikácia ust. § 3 Občianskeho zákonníka a teda, odopretie ochrany subjektu, ktorý zákonom dovoleným spôsobom realizuje ústavou garantované právo na súdnu ochranu svojho porušeného práva, by skutočne malo byť len výnimočné. To znamená, že by nemalo viesť k oslabovaniu ochrany subjektívnych občianskych práv a tým nežiaducemu narušovaniu právnej istoty, spočívajúcej v dôvodnom očakávaní oprávneného subjektu, že súd ako reprezentant právneho štátu prizná na základe včas podanej žaloby žalobcovi nárok na zaplatenie pohľadávky, ktorá je dôvodná čo do základu i výšky. Zámer presadzovať spravodlivosť bez ohľadu na stanovené pravidlá a postupy (žalovateľnosť a vymáhateľnosť práva) by totiž mohol viesť k právnej neistote a chaosu, skrátka k neprijateľným spoločenským dôsledkom. Preto je možné uzavrieť, že použitie ust. § 3 Občianskeho zákonníka je možné len vo výnimočných odôvodnených prípadoch, ako spravodlivé vyrovňávajúce meradlo pre citlivé hodnotenie konkrétnych okolností individuálneho prípadu, ktoré sleduje odstránenie prípadných tvrdostí a príkrosov zákona. V časti európskeho právneho prostredia sa hovorí až o krajnom resp. extrémnom rozpore práva s mravným poriadkom.

38. V danom prípade súd nezistil žiadne výnimočné okolnosti, ktoré by svedčili pre záver o krajnom rozpore práva s dobrými mravmi. Žalobca nepodal šikanóznou žalobu, ktorou by úmyselne sledoval poškodenie žalovaného ako druhej strany. Nejde ani o svojvoľné a bezúspešné bránenie alebo uplatňovanie práva. Z vyššie uvedených bodov odôvodnenia tohto rozsudku je zrejmé, že právo žalobcu v čase podania žaloby existovalo a uplatnená pohľadávka je dôvodná čo do základu i výšky, čo nerozporoval ani sám žalovaný. Právo žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia vzniklo momentom vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného, v danom prípade okamihom právoplatnosti zrušujúceho rozhodnutia dovolacieho súdu (14.3.2016). V tomto momente sa peňažné plnenie, vyplatené žalobcom na základe predchádzajúceho, dovolacím súdom zrušeného rozsudku, stalo bezdôvodným obohatením na strane žalovaného. Je potrebné zdôrazniť, že žalobca daný stav nijak nezavinil; dobrovoľne bez vynútenia plnil žalovanému to, čo mu bolo uložené na základe právoplatného rozsudku, ktorý bol neskôr zrušený. Žalovaný vyplatené peňažné plnenie dobrovoľne nevrátil a to ani na základe výzvy žalobcu zo dňa 27.11.2017. Žalobca podal žalobu až dňa 20.12.2017, teda po tom, čo ponechal priestor žalovanému na dobrovoľné uspokojenie jeho pohľadávky a po tom, čo sa žalovaný dostal do omeškania s vrátením bezdôvodného obohatenia. Žalovaný teda od právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu musel mať vedomosť o tom, že prijaté plnenie predstavuje bezdôvodné obohatenie, ktoré doposiaľ, t.j. viac ako 5 rokov zadržiava. Z tohto pohľadu je bezpredmetné, ako žalovaný naložil s prijatým plnením, či ho skonsumoval, resp. na čo ho použil. Je to plnenie, prijaté na základe právneho titulu, ktorý neskôr odpadol, čím je založená jeho povinnosť plnenie vrátiť. Naopak, na strane žalobcu ide o materiálnu peňažnú pohľadávku, na zaplatenie ktorej má nárok a ktorej výkon slúži na uspokojenie jeho individuálnych záujmov, potrieb a preferencií. Rovnako v súdnom konaní pri rozhodovaní o nároku na peňažné plnenie nemožno prihliadať na skutočnosti, či povinná osoba má dostatok finančných prostriedkov, či jej hrozí exekučné konanie a pod a z tohto dôvodu žalobu zamietnuť. Neobstojí ani argumentácia žalovaného v tom smere, že k poškodeniu zdravia žalovaného došlo v r.2002 a žalovaný 13 rokov čakal na odškodnenie, keď súd najvyššej inštancie napokon rozsudok, ktorým bolo toto odškodnenie priznané, zrušil, na viac s tým názorom, že odškodnenie v takom rozsahu, ako bolo priznané odvolacím súdom, je zrejme neodôvodnené (v tomto smere súd poukazuje na právny názor dovolacieho súdu, vyjadrený v zrušujúcom uznesení NS SR č.k. 7Cdo/331/2015 zo dňa 23.2.2016; viď bod 29. odôvodnenia tohto rozsudku, podľa ktorého tak výrazné zvýšenie odškodnenia, ako učinil odvolací súd, zo spisu nevyplýva zo žiadnej okolnosti skutkovej povahy).

39. Zhrnúc vyššie uvedené súd uzavrel, že nárok na zaplatenie sumy 16.567,08 EUR (11.153,04 EUR + 5.414,04 EUR) je v celom rozsahu dôvodný a zaviazal žalovaného na zaplatenie uvedenej čiastky.

40. Žalobca sa popri istine domáhal aj priznania úrokov z omeškania.

41. Podľa ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka, ak čas plnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

42. Podľa ustanovenia § 517 ods. 1, veta prvá a ods. 2 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

43. Podľa ust. § 3 nariadenia vlády SR č.87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v znení účinnom od 1.2.2013, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

44. Súd konštatoval, že žalobca má právo na zaplatenie úrokov z omeškania v súlade s ustanovením § 517 Občianskeho zákonníka, pretože žalovaný ako dlžník svoj dlh riadne a včas nesplnil a preto sa dostal do omeškania. Omeškanie so splnením dlhu sa odvíja od splatnosti dlhu. Keďže v Občianskom zákonníku pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je ustanovený čas plnenia, bolo potrebné podľa ustanovenia § 563 Občianskeho zákonníka vychádzať z toho, že žalovaný bol povinný splniť dlh prvý deň po tom, čo ho veriteľ požiadal o splnenie. Žalobca preukázal, že žalovaného požiadal o splnenie dlhu výzvou zo dňa 23.11.2017, ktorou mu poskytol 10 dňovú lehotu na splnenie dlhu. Nebolo sporné, že výzva bola žalovanému doručená dňa 27.11.2017. 10 dňová lehota na zaplatenie dlhu preto skončila dňa 7.12.2017 a nasledujúci deň, 8.12.2017 je prvým dňom omeškania so splnením dlhu. Žalobca si uplatnil úroky z omeškania od uvedeného dňa, preto súd žalobe aj v tejto časti vyhovel.

45. Výšku úrokov z omeškania súd určil v súlade s vyššie cit. vykonávacím predpisom. Základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k prvému dňu omeškania bola vo výške 0 % ročne a po zvýšení o 5 perc.bodov jej výška činí 5 % ročne. Keďže žalobca si uplatnil úroky z omeškania v zákonom prípustnom rozsahu, súd žalobe aj v tejto časti vyhovel.

46. Naostatok sa súd zaoberal novým návrhom žalovaného na prerušenie konania.

47. Podľa ust. § 164 CSP, ak súd neurobí iné vhodné opatrenia, môže konanie prerušiť, ak prebieha súdne alebo správne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na také konanie podnet.

48. Podľa ust. § 162 ods. 3 CSP, o zamietnutí návrhu na prerušenie konania súd rozhodne spolu s rozhodnutím vo veci samej.

49. V prvom rade je potrebné uviesť, že prerušenie konania podľa vyššie cit. ust. § 164 CSP je fakultatívne, čo vo svojej podstate znamená, že prerušenie nie je nevyhnutné. Uvedené súvisí so základným predpokladom na prerušenie konania podľa vyššie cit. ustanovenia. Týmto predpokladom je, že sa vedie iné konanie, v ktorom sa už rieši určitá (prejudiciálna) otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu vo veci. Súd totiž v takom prípade zvažuje, či takúto otázku posúdi sám alebo vyčká na rozhodnutie o tejto otázke v inom konaní. A práve v tomto spočíva podstata toho, prečo súd návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol. Predmetom konania vedeného na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. 18C/62/2006 totiž nie je totožná otázka, ktorá by bola prejudiciálnou vo vzťahu ku konaniu o nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Predmetom tohto iného konania je posudzovanie, či žalovanému patrí alebo nepatrí mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia a ak áno, v akej výške a predmetom tohto konania (sp.zn. 19 C 44/2017) je nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, pre priznanie ktorého vôbec nie je potrebné vyčkáť na rozhodnutie o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia. V tomto konaní boli nesporne ustálené všetky skutkové okolnosti, zakladajúce záver o dôvodnosti nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré umožňovali súdu vo veci rozhodnúť.

50. Odhliadnuc od vyššie uvedeného súd len dopĺňa, že prerušením konania by mohlo dôjsť k jeho predĺženiu možno aj o niekoľko rokov, čo je napokon zrejmé z aktuálneho štádia konania na Okresnom súde Košice II, kedy vo veci samej od zrušujúceho rozhodnutia dovolacieho súdu nebolo konané. Súd by teda prerušil konanie napriek tomu, že má ustálené všetky skutočnosti potrebné pre rozhodnutie vo veci samej, čo je v príkrom rozpore s princípmi hospodárnosti, včasnosti poskytnutej ochrany i právnej istoty. Napokon, vôbec nie je isté, že súd v konaní o mimoriadnom zvýšení náhrady za sťaženie

spoločenského uplatnenia žalovanému vyhoví, resp. že mu vyhoví v pôvodnom rozsahu (v tomto smere súd opätovne poukazuje na právny názor dovolacieho súdu, vyjadrený v zrušujúcom uznesení NS SR č.k. 7Cdo/331/2015 zo dňa 23.2.2016; viď bod 29. odôvodnenia tohto rozsudku, podľa ktorého tak výrazné zvýšenie odškodnenia, ako učinil odvolací súd, zo spisu nevyplýva zo žiadnej okolnosti skutkovej povahy). Vyhovenie návrhu na prerušenie konania by v konečnom dôsledku znamenalo, že by žalovanému bolo umožnené po ďalší, bližšie neurčiteľný čas „zadržiavať“ to, čo bol povinný plniť žalobcovi už 7.12.2017.

51. Zhrnúc vyššie uvedené, súd návrh žalovaného na prerušenie konania zamietol.

52. Podľa ust. § 262 ods.1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

53. Podľa ust. § 255 ods.1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

54. O nároku na náhradu trov súd rozhodol podľa zásady úspechu v konaní v zmysle ust. § 255 ods.1 CSP. Žalobca mal v konaní plný úspech, preto mu súd priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

55. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods.2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na súde, proti rozhodnutiu ktorého odvolanie smeruje, v dvoch písomných vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 C.s.p.).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,

- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 C.s.p.).

Exekúciu možno vykonať na návrh toho, kto je oprávnený požadovať splnenie nároku z exekučného titulu preto, že povinný dobrovoľne nespĺnil to, čo mu exekučný titul ukladá. (§ 48 ods. 2 veta prvá Exekučného poriadku).